

Сумесны праект рэдакцыі газеты «Звезда» і Міністэрства абароны Рэспублікі Беларусь

Выпуск № 5 (56)

■ Найвышэйшы пілатаж

ДАРОГА ў НЕБА

Беларускія лётчыкі ўпершыню пасадзілі штурмавік Су-25 на аўтадарогу ноччу

Што рабіць, калі падчас узброенага канфлікту праціўніку ўдалося часова вывесці са строю асноўны і запасны аэрадромы, а дапамога авіяцый патрэбная, як ніколі? На такі выпадак у якасці ўзлётна-пасадкавай паласы могуць выкарыстоўвацца участкі аўтамабільных дарог. Менавіта такі сцэнарый на трасе Мінск — Магілёў непадалёк ад Чэрвеня адпрацоўвалі беларускія ваенныя: на аэрадромны ўчастак трасы селі лёгкія вучэбна-баявыя штурмавікі Як-130, знішчальнікі МіГ-29 і штурмавік Су-25.

— Вядома, на звычайнае палатно самалёт сесці не можа, — гаворыць намеснік камандзіра 83-га асобнага інжынерна-аэрадромнага палка — галоўны інжынер **Аляксандр ТАЛЕРЧЫК**. — Пры будаўніцтве дарожных сетак у асобныя участкі закладваюцца спецыяльныя характарыстыкі, якія дазваляюць саджаць на іх ваенную авіяцыю. Для падрыхтоўкі адрэзка для пасадкі мы здзейнічалі цэлы комплекс сродкаў наземнага і радыётэхнічнага забеспячэння. Сёння будзем адточваць і навыкі начной пасадкі, таму важным элементам становіцца светлавае абсталяванне, у тым ліку пасадкавыя агні. У любым выпадку, прызямленне на дарогу — гэта найвышэйшы пілатаж. Дастаткова хаця б сказаць, што на звычайным аэрадроме 1-га класа ўзлётна-пасадкавая паласа ў два разы шырэйшая.

...На вялікім экране адлюстравана паветраная прастора над усёй краінай. Вось з аднаго з ваенных аэрадромаў уздымаюцца самалёты, якія ўжо праз лічаныя хвіліны прадэманструюць найвышэйшы пілатаж. Цікава, што з шасці пілотаў пяцера будуць садзіцца на аўтадарогу ўпершыню... Нарэшце з-за гарызонту з'яўляюцца ледзь заўважныя сілуэты. Колькі імгненню — і Як-130 ужо праносяцца над нашымі галавамі. Першы заход — азнамяляльны, пілоты быццам прымяраюцца да нязвычайнай пляцоўкі. Самалёты робяць невялікі круг і па чарзе садзяцца. Праз некаторы час аналагічны манеўр паўтараюць два МіГ-29.

Як раскажаў камандуючы ваенна-паветранымі сіламі і войскамі супрацьпаветранай абароны генерал-маёр **Алег**

Фота Надзеі БУЖАН.

ДВІГАЛЕЎ, раницай гэтыя самалёты ўжо паўдзельнічалі ў вучэннях на палігоне пад Ружанамі. Лётчыкі «працавалі» па наземных цэлях і займаліся перахопам паветраных. Дарэчы, адстраляліся на «выдатна». Пасадка на аўтадарогу — гэта толькі заключнае мерапрыемства вялікай вайсковай трэніроўкі.

Пасля надыходу цемры пачынаецца самае цікавае. Спачатку нядаўня пасадкавая паласа становіцца ўзлётнай, і ў паветра адзін за адным уздымаюцца дазапраўленыя Як і МіГі. Праз колькі хвілін удалечыні з'яўляюцца агні — на пасадку заходзіць Су-25. У цемры сілуэт самалёта амаль нябачны, і немагчыма зразумець, па якой траекторыі ён рухаецца. Цяжка нават уявіць, наколькі складана ў такіх умовах пілотам: **намесніку камандуючага ВПС і войскамі СПА — начальніку авіяцый Аляксандру КАРАВУ і камандзіру 116-й гвардзейскай штурмавой авіябазы Андрэю РАЧКОВУ**. Першым разам машына праходзіць над дарогай на мінімальнай вышыні, шасці ледзь не дакранаецца да асфальту, але пасадкі

няма — гэта зноў «прыкідка». Яшчэ адзін круг — і штурмавік ужо ўключае тармажэнне на імправізаванай паласе.

— Пасадка ноччу на аэрадромны ўчастак дарогі — задача няпростая, але пры добрай натрэніраванасці выканальная, — сказаў пасля Аляксандр Караў. — Такая практыка дазволіць нашай авіяцыі базіравацца фактычна ў любой кропцы Беларусі, як днём, так і ноччу.

— Заход на пасадку выконваецца на высокай хуткасці — прыкладна 300 кіламетраў у гадзіну. Асфальт цёмнага колеру таксама ўскладняе задачу, — дапоўніў свайго калегу Андрэй Рачкоў. — Тым не менш я ўпэўнены, што нашы лётчыкі гатовы да выканання такіх манеўраў.

Вынікі вучэнняў падводзіў міністр абароны генерал-лейтэнант **Андрэй РАУКОУ**:

— Падобныя пасадкі мы традыцыйна праводзім штогод. Асабліва сёлета гэта мерапрыемства было тое, што выкарыстоўваліся прынятыя нядаўна на ўзброеныя самалёты Як-130, якія паказалі сябе з найлепшага боку. Акрамя таго, упершыню на постсавецкай прасторы, а магчыма, і ў свеце, на аэрадромны ўчастак дарогі ў начных умовах сеў штурмавік Су-25. Развіццё авіяцый і тая абстаноўка, якая складаецца цяпер, прымушаюць лётчыкаў рызыкаваць і выконваць самыя складаныя манеўры, часам незапланаваныя. Але мы і надалей будзем рабіць усё, што неабходна для абароны нашай краіны. Якую выніковую адзнаку я магу паставіць? Найвышэйшую!

Яраслаў ЛЫСКАВЕЦ. lyskavets@zviazda.by

■ Творчы падыход

НАДЗЕЙНЫ ТЫЛ ВАЙСКОЎЦА

Ва Узброеных Сілах вызначылі лепшую маладую сям'ю

Яны спяваюць, танцуюць, малююць, дэкламуюць вершы, іграюць на музычных інструментах і нават пішуць песні. І каб не ваенная форма, наўрад ці хто здагадаўся б, што ўсё гэта — пра вайскоўцаў. І членаў іх сям'яў, якія ў конкурсе «Сям'я — крышталі грамадства» яшчэ раз даказалі, што недарэмна носяць званне афіцэрскіх.

Сёлета самую дружную, таленавітую і актыўную сям'ю ва Узброеных Сілах вызначылі напярэдні Міжнароднага дня сям'і. За званне быць лепшымі змагаліся сем шлюбных пар з розных кутчэў Беларусі. Перш чым трапіць на сцэну Дома афіцэраў, маладыя сям'і давалі паказчыкі сябе на двух адборачных этапах, якія на працягу некалькіх месяцаў праходзілі ва ўсіх вайсковых часцях і злучэннях краіны.

Знаёмства са шлюбнымі парамі адбылося падчас першага конкурснага выпрабавання. І кожная «Візітная картка сям'і» была адметная. Аб сваіх захапленнях і прафесіях старшы лейтэнант Арцём Арцюховы і яго жонка Вольга Расказалі вершамі, а таксама пры дапамозе відэа. Ён, лётчык, лічыць, што быць афіцэрскай жонкай — падзвіг. Яна ж, урач-педыятр, кажа, што інакш, як

Сям'я старшага лейтэнанта Юрыя Савіцкага — лепшая сям'я года.

гонарам гэта не назавеш. Пра сям'ю старшага лейтэнанта Вадзіма Байбака, які служыць у 38-й асобнай гвардзейскай мабільнай брыгадзе, глядачы даведзіліся з вуснаў іх маленькай дачушкі. Аляксандр і Вольга Нячаевы праінсцэніравалі, як пазнаёміліся, а сям'я старшага лейтэнанта Савіцкага звярнулася да сваіх каранёў: расказалі пра дзядоў, якія ўдзельнічалі ў Вялікай Айчыннай вайне.

Невялічкая падарожжа па Беларусі афіцэрскай сям'яй давалася арганізаваць падчас конкурсу «Мой родны кут, як ты мне мілы...» Міхаіл і Алена Кумяковы пазнаёмілі не толькі са сваімі малымі радзімамі — Талачыном і вёскай Гарадзец Сенненскага раёна, а і раскавалі пра Віцебск, дзе нарадзі-

лася іх сям'я, пра Барысаў, дзе працуюць і з'явілася на свет іх дачушка. Яшчэ раз палюбавацца Гродзеншчынай прапанавала сям'я капітана Нячаева. Дзякучы Вадзіму, Таццяне і Мілане Байбакам удалося трапіць у Брэст, з Юрыем і Таццянай Савіцкімі пусціцца ў падарожжа па Случчыне. Арцюховы расказвалі пра Мінск, дзе нарадзіліся і пазнаёміліся. Тры дачкі Аляксандра Савасцюка літаральна ў прамым сэнсе пад дудку бацькі (малодшы сяржант іграў на трубе) знаёмілі са славацкімі Барысава. А сям'я старшага лейтэнанта Буракоўскага зладзіла цэлы ваенна-гістарычны і духоўна-асветніцкі маршрут па Баранавічах.

Уладзіслаў і Ганна Буракоўскія разам нясуць службу ў 61-й

знішчальнай авіябазе. Настаўніца па адукацыі, Ганна ўжо год пераконваецца ў тым, што ваенная форма пасуе не толькі мужчынам. Тое, што яны працуюць у адной вайскавай часці, маладую сям'ю не засмучае.

Свае таленты канкурсанты прадэманстравалі падчас творчага конкурсу. Арцём і Вольга Арцюховы агучылі напісаную імі песню. Байбакі танцавалі і малявалі, Кумяковы ўзнялі настрой прыпеўкамі, Нячаевы расмяшчалі юмарыстычнай інсцэніроўкай, а Савіцкія спявалі пра вайну. Здзівілі і Савасцюкі: кожны з членаў сям'і прадэманстравалі на што варты. Ігралі на трубе і на флейце, чыталі вершы і нават паказвалі гімнастычныя трюкі — атрымаўся міні-канцэрт, выканаўцы якога атрымлівалі кветкі ад свайго галоўнага дырыжора — бацькі. Найбольш уразіла выступленне сям'і Буракоўскіх. Глядачы быццам бы ўбачылі эпізод з кіно.

Аднак гэта не дапамагло ім стаць пераможцамі. За Буракоўскімі цвёрда замацавалася 2-е месца. 3-е месца дасталася сям'і Арцюховых. А вось лепшай маладой сям'ёй года журы прызначылі Юрыя і Таццяну Савіцкіх, якія працуюць у Ваеннай акадэміі. Такой падтрымцы, якая была ў іх у выглядзе курсантаў, кожны ўдзельнік конкурсу, напэўна, пазайздросціў.

— У афіцэрскай сям'і, ды і

як у любой іншай, павінны быць разуменне, узаемадапамога, цяпенне адзін да аднаго, узаемавыручка, — лічыць начальнік курса батальёна курсантаў факультэта сувязі і аўтаматызаваных сістэм кіравання Ваеннай акадэміі Беларусі Юры Савіцкі. — Вялікая роля ў захаванні сямейнага ачага належыць жанчыне. А жонка афіцэра — гэта другая прафесія.

Таццяна Савіцкая лічыць, што жонкай ваеннага чалавека можа быць далёка не кожная жанчына. «Гэта вялікая праца і вытрымка. Я ніколі не пашкадавала, што выйшла замуж за афіцэра. Нават ганаруся сваім мужам», — гаворыць яна.

— Калі паглядзець у будучыню, я хацеў бы, каб гэтыя сям'і захавалі той унутраны духоўны змест, які ў іх ёсць цяпер, — адзначае кіраўнік Акадэмічнага ансамбля песні і танца Узброеных Сіл палкоўнік **Уладзімір Варапаеў**. — Каб дыялог і ўзаемаразуменне былі ў іх не толькі на сцэне, а і ў жыцці. Каб, калі спатрэбіцца, яны маглі падставіць плячо адзін аднаму. Моцныя сям'і — вось што патрэбна нашай краіне. І гэта немалаважны фактар, які ў тым ліку ўплывае на абароназдольнасць дзяржавы.

Вераніка КАНЮТА. kanyuta@zviazda.by

Дзядзятчы (тры дачкі і жонка) малодшага сяржанта Аляксандра Савасцюка ў прамым сэнсе скачучь пад дудку бацькі, артыста аркестра 60-га асобнага палка сувязі.